01/06/2020

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης: Έξι χρόνια από την κοίμησή του

/ Ορθόδοξες Προβολές

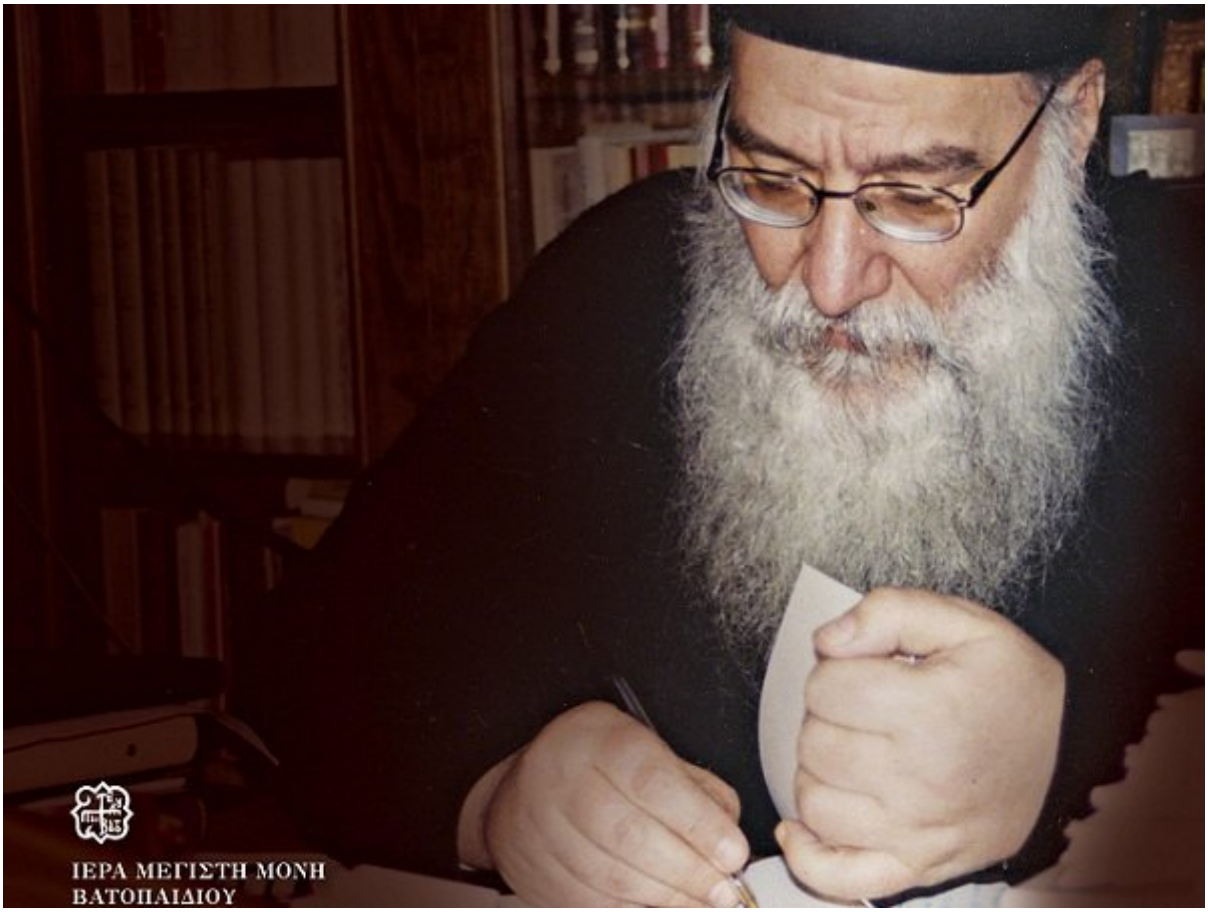

Προσωπικότητες όπως ο αείμνηστος, μακαριστός λόγιος, Αγιορείτης, Μοναχός, π. Μωυσής (1952-2014) είναι από αυτές που σου δημιουργούν μνήμες, σου μεταφέρουν μνήμες, σου υποθάλπουν μνήμες και σου τονίζουν την ιδιαίτερη σημασία τους στην πνευματική ζωή, αλλά και τον ευρύτερο πολιτισμό. Άλλωστε και ο ίδιος με τη ζωή και το έργο του προσέφερε πολλά στους τομείς αυτούς, τομείς που η μνήμη μοιάζει να αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο. Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε πως αν αφαιρέσεις την μνήμη από την πνευματική ζωή και τον πολιτισμό τότε όλα καταρρέουν και τίποτε δεν υφίσταται πλέον.

Ο αείμνηστος, π. Μωυσής, του οποίου, βεβαίως, το κύριο έργο ήταν η μοναχική ζωή, είχε ως εργόχειρο και πάρεργό του τη συγγραφή. Τον γνωρίσαμε αρχικά ως ποιητή ενώ στην συνέχεια αποτέλεσε έναν από τους σημαντικότερους συγγραφείς της πνευματικής παράδοσης και ζωής του Άθωνα, όπως την βίωσαν οι άγιοι του, οι χαρισματούχοι και αγιοπνευματοφόροι Γέροντές του, αλλά και τα απλά

χαριτωμένα γεροντάκια που έζησαν κι αυτά την αγιορείτικη ατμόσφαιρα και ζωή, αφήνοντας αγαθές πνευματικές μνήμες από την παρουσία τους στο Αγιώνυμο Όρος.

Το εργόχειρο αυτό του μακαριστού, π. Μωυσή αποτελούσε στην ουσία ένα διακόνημα αφού μέσα από τα πολλά βιβλία, τα άρθρα και τις ομιλίες του προσέφερε σε όλους μας πνευματική τροφή και παρηγοριά. Και ήδη φτάσαμε ένα σ' ένα άλλο χαρακτηριστικό του βίου του, που ήταν τα διά βίου βιώματα και η συνύπαρξη του με την ασθένεια και τον πόνο και κατά συνέπεια με την μνήμη θανάτου.

Βεβαίως, η ασθένεια, ο πόνος και η μνήμη θανάτου δεν είναι κάτι που αντιστρατεύονται την μοναχική ζωή, κάθε άλλο, και έτσι ο λόγιος μοναχός έκανε οίστρο της πνευματικής του ζωής την δοκιμασία της υγείας του, εμψυχώνοντας παράλληλα με τις ομιλίες και τα γραπτά του όσους ζούσαν εν πόνο και ασθενεία. Ο ίδιος μάλιστα έδωσε ως τίτλο σε ένα βιβλίο του με σχετικό περιεχόμενο ως, ο "Άγιος πόνος, Μαθητεία στην επίσκεψη του πόνου στη ζωή μας"!

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ – π. Μωϋσης Αγιορείτης "Η χαρά των χριστιανών":

Το μεγαλύτερο όμως κεφάλαιο του συγγραφικού του έργου είναι οι σελίδες στις οποίες κατέγραψε ή συνέθεσε την μνήμη του Άθω. Την ιστορία, τις παραδόσεις, την πνευματικότητα του, τους αγίους, τους γέροντες, τις μνήμες... Μνήμη του λαού μου σε λένε Άθω. Θα μπορούσαμε να πούμε, πως ο ίδιος αποτέλεσε έναν έκτακτο διαμεσολαβητή ανάμεσα στο Άγιον Όρος και τον κόσμο, αφού μέσα από απλά, αλλά μεστά λογοτεχνικά έργα παρουσίασε ποικίλες, αν όχι όλες, τις εκφάνσεις της ζωής στον Άθωνα από τα οποία ο αναγνώστης μπορεί να επισκεφτεί νοερά το Περιβόλι της Παναγίας.

Αλλά η ποιητική και πάντα νεανική του ψυχή δεν παρέμεινε μόνο στην λογοτεχνική έκφραση. Αναζήτησε κατέγραψε σε τόμο τους "Αγίους του Αγίου Όρους" ενώ σε ένα τρίτομο έργο ζωής, εξέδωσε το "Μέγα Γεροντικό: Ενάρετων Αγιορειτών του εικοστού αιώνος"! Και μόνον από τις δύο αυτές μνημειακές και μνημειώδεις εκδόσεις θα μπορούσε κάποιος να πει πως έζησε σαν μια πνευματική μέλισσα, που επισκέφτηκε με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, τα πνευματικά άνθη που έζησαν στον

Κήπο της Παναγίας και συνέθεσε και πρόσφερε στους αναγνώστες το πνευματικό μέλι που αποκόμισε από την χαριτόβρυτη ζωή τους.

Η μητέρα του π. Μωυσή είχε την ιδιαίτερη ευλογία να έχει ως πνευματικό της, τον πρόσφατα αγιοκαταχθέντα ως άγιο από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, όσιο Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη (1871-1957). Ο ίδιος όπως σημειώνει σε σχετικό κείμενο για τον άγιο παρέστη ως παιδί στην ανακομιδή των λειψάνων του (1965).

Ανάμεσα στα ποικίλα βιβλία που έγραψε ο π. Μωυσής ήταν και αυτό για τον έμμεσα πνευματικό του πατέρα ή ακόμη και προπάτορα του, αφού ο όσιος Ιερώνυμος διετέλεσε ηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας του Αγίου Όρους, την μονή στην οποία εκάρη μοναχός ο λόγιος αθωνίτης. Και σίγουρα η πνευματική του αυτή εργασία συνέβαλε σημαντικά στην πρόσφατη αγιοκατάταξη αφού συγκρότησε σε ένα σώμα τις μέχρι τότε γραπτές μαρτυρίες και πληροφορίες που υπήρχαν, καθώς επίσης τις μαρτυρίες που συνέλεξε ο ίδιος από ανθρώπους που τον έζησαν και βίωσαν την αγιοπνευματική χάρη και ευωδία που εξέπεμπε.

Σήμερα, έξι χρόνια μετά την κοίμησή του αείμνηστου, μακαριστού πατρός τον θυμόμαστε, όπως ο ίδιος μας σύστησε με το έργο του να τον θυμόμαστε! Δηλαδή ανάμεσα στους Αγίους και τους εναρέτους Μοναχούς του Αγίου Όρους. Ανάμεσα στους πατέρες του Άθωνα που ζούσαν στα μοναστήρια, τις σκήτες, τα κελλιά και τα σπήλαια του αλλά ποτέ δεν έπαψαν να νοιάζονται, να αγωνιούν, να πονούν, να ενδιαφέρονται, να φροντίζουν, και κατά συνέπεια να αγαπούν και όλο τον κόσμο και την οικουμένη!

Τον νιώθουμε και σήμερα δίπλα μας και θα θέλαμε -εν αφελότητι καρδίας- να τον χαιρετήσουμε και να του ευχηθούμε εγκάρδια σαν βρισκόμαστε στα πνευματικά του γενέθλια· και ας είναι η ημέρα της κοίμησής του!

Καλύτερα, όμως, να τον ευχαριστήσουμε για όλες τις πνευματικές μνήμες που μας μετέδωσε απλόχερα, τόσο με το έργο του όσο και με την σεμνή, γόνιμη και διακριτική του παρουσία στον Άθωνα, στην Ελλάδα και τις χώρες που επισκέφτηκε.

Η αλήθεια, πάντως, είναι πως μας λείπει κι ας τον νιώθουμε μαζί μας και δίπλα μας…

Πηγή: pemptousia.gr